

ledes ser hen ikke alene til Erfaringen og Erfaringens kraftige Vidnesbyrd, men ogsaa til Videnskaben, saa kan Resultatet ikke være noget Andet, end at man maa erkjende, at Indenrigsminister Estrup den Gang havde Ret. Det forholder sig jo saa, at medens man af Agerjorden kun har den øverste Skal til at frembringe Plantesøde, som atter kan tjene Dyrene til Næring og omsættes til Kjød, dyrker man i Havet hele Vandmassen fra øverst til nederst, og det, som denne Vandmasse frembringer som sidste Hilde for Ernæringen i Vandet, er en utallig Masse mikroscopiske Planter, der atter tjene mikroscopiske Dyr til Føde og saaledes fremdeles opad. Der er en engelsk Kommission, som har undersøgt dette Spørgsmaal. Kommissionen prøvede, i hvilket Forhold Vandets Ernæringsevne paa denne Maade staar til Vandets, og Kommissionen kom til det forbausende Resultat, at ligesaa meget Kjød, som gennem Plantevæksten og dens Fortæring af Dyr et givet Landareal kan frembringe i et Aar, ligesaa meget Kjød kan et givet Vandareal frembringe i Løbet af en Uge. Lad nu disse Angivelser kun være tilnærmelsesvis rigtige, saa vise de dog, hvilken uhyre Frugtbarhed, hvilken uhyre Ernæringsevne Havet eier i Modstætning til Landjorden. Ligesom Havets Evne til at yde Næring saaledes er overvæltet stor, er paa den anden Side i Reglen de Dyr's Frugtbarhed og Forplantningsevne, der leve i Havet, saa stor, som man ikke kjender det i noget andet Tilfælde, ikke en Gang hos en Vidromning. Enhver veed jo, at i en enkelt Fisks Krog indeholdes der Masser af Æg, saaledes f. Ex. i en Lørfs 5—10 Millioner, og dersom disse Æg alle skulde udflyttes og voxe op til store Lørst, vilde disse, naar nogle Generationer vare gaaede, ikke kunne rummes i Havet. Men som altid bestemmer Naturen ogsaa her, at hvor der er for stor en Frugtbarhed og Forplantningsevne til Stede, er en stor Del af Forplantningsstoffet beregnet paa at gaa til Grunde, beregnet paa at skulle paa de forskjellige Stadier og Udviklingsstrin tjene til Føde for Andre. Dersom man vilde tænke sig, at man i en afgrændset Del af Havet af tilstrækkelig Størrelse kunde borttage, jeg vil ikke alene sige de store Fisk, men ogsaa alle andre ned til et Par Tommers Længde, hvad vilde Følgen saa deraf blive? Simpelt hen kun den, at den Yngel, som ellers skulde have tjent dem til Føde, der nu ere borttagne, som ellers vilde være bleven ædt af disse, nu vrimer frem, og at der bliver mange flere Fisk. Det er det store Resultat, som har vist sig gennem videnskabelige

Undersøgelser, saa vidt man har kunnet anstille dem, at Mennesket ikke kan beherske dette Forhold, at man i det Hele og Store maa erkjende, at man ikke kan opnaa Noget ved Fredningsbestemmelser af nogenlunde Art. Det er, som vilde man kaste en Staal Vand i Havet, for at Havets Vandmasse skulde voxe. Der er Lande, hvor man endnu kjender saadanne Fredningsbestemmelser, hvor man i en forholdsvis sen Tid har indført dem, men i andre Lande, f. Ex. England og til Dels Sverig, hvor man tidligere har havt dem, har man mere eller mindre været nødt til at aflaffe dem, thi det har vist sig, at man Intet kan opnaa derved. Jeg vil samle Indholdet af disse Bemærkninger i nogle ganske saa almindelige Sætninger. Jeg vil da sige, at jeg skulde være en stor Ven af Fredningsbestemmelser og af Beskyttelse for Yngel, dersom man kunde faae de store og middelstore som ogsaa de mindre Fisk, Lørst, Rødspætter, Nal og hvad de hedde, Dred og Lar — Krovfisk ere de alle — til at rette sig efter saadanne Bestemmelser; men kan man ikke det, saa bestille de ikke Andet hele Dagen end at gaa og spise Yngel, og saa hjælper det ikke at paalægge de tobenede Fiskere at frede, thi hvad de kunne frede om, er saa forvindende imod, hvad de andre, Yngelfiskerne, tage, at det ikke spiller den mindste Rolle. Det er det, Erfaringen har vist i vort Land, og, som sagt, Indenrigsminister Estrup har faaet Ret i den Udtalelse, han den Gang kom frem med. Medens Landbosforholdene til Dels ere trykkede og Fabrikforholdene ligeledes, have flere og flere Statsborgere kunnet søge til Søen, og der, naar de for Keilen ville arbejde — det er et uvisommeligt og farefuldt Arbejde at være Fisker, et Arbejde, under hvilket Løbet mange Gange skal sættes i Bøve — kunnet fortjene deres Brød, og i den Henseende spiller jo Fiskeriet en overmaade stor Rolle i statsøkonomisk Retning. Det er jo dog en stor Opgave at kunne vise Landets unge og ældre Mænd, som ville arbejde, hvor de kunne gaa hen og faae Arbejde, hvor de kunne fortjene Brødet, i Stedet for at henvise dem til at subvandre til Amerika, og der er det Smukke ved Fiskeribestillingen, at Fiskerne ikke have anden Arbejdsherre over sig end den, der sidder øverst. Fiskeren skal stole alene paa sin egen Driftighed, sin egen Dygtighed; han har Ingen, der skal betale ham hans Ugeløn, naar Lordagen kommer. Men naar Indenrigsminister Estrup saaledes, i det Mindste efter min Opfattelse, har faaet saa fuldstændig Ret i de Ytringer, hvormed han ledsagede det af ham fremlagte Fiskerilovforslag i Samlingen 1867—68, var det